

Un conte de Nadal

Per ser llegit al “sopar del Ronçana” si l'organització ho creu oportú. Dos punts.

Malgrat que hi ha un bolero que diu, clar i castellà, que la “distancia es el olvido”, no serà pas veritat en aquest cas. El record de tants sopars de Ronçana i de tantes hores i bones estones que hem compartit, no fan pas oblidable aquesta trobada, antiga, viscuda i tradicional en el millor sentit de la paraula. Per altra banda, preveient la no menys tradicional insistència de l'amic Cabot perquè hi participi d'una manera o altra, us envio una intervenció epistolar per salvar l'obstacle que ha fet, per raons que serien curtes d'explicar però que obviarem, que aquest any no sigui entre vosaltres.

Remenant vells papers he trobat un conte de Nadal. Un conte que, si no vaig errat d'osques, us vaig llegir ja fa un bon grapat d'anys. Refiat, doncs, de la vostra mala memòria i tenint en compte que les circumstàncies que van inspirar-lo no han pas millorat, sinó tot el contrari, m'ha semblat oportú contribuir modestament a la festa tot refent-lo i actualitzant-lo. Es tracta d'una paràbola que explica una història que, de tant en tant, és bo repassar. Es titula, precisament, ras i curt, “Un conte de Nadal”, i diu així:

“Una vegada era un petit país que es deia Polàcia, als confins del nord-est de l'imperi d'Osbòrnia, que, segons deien les cròniques pagades pels manaires de torn, anava molt i molt bé. Els polacis vivien feia segles en petites valls i petites planúries, ben a prop de la petita Mar. Vivien del seu treball en petites fàbriques, compraven i venien en petits comerços i conreaven petits terrenys en petites granges. De generació en generació s'havien transmès els secrets d'una alquímia que els permetia convertir les pedres, no pas en or, sinó en pans. Aquesta petita alquímia els fornava una petita renda que els permetia gaudir d'una petita prosperitat.

Tenien un veïns sorruts que habitaven a l'altiplà

ressec i estimaven els jocs de banya i els crits de ritual; i vivien de les rendes de la Història, i dels delmes i primícies d'un imperi que havien sabut defensar a sang i foc. Practicaven devotament un manament que consideraven diví: “Guanyaràs el pa amb la suor del teu pròxim”. Els homes-banya tenien per lleure i folgança l'insult als polacis i a la seva parla diferent. I cada primavera, el Rei dels osbornis enviava els seus escamots de renda a recaptar els fruits que els polacis recollien treballant de sol a sol.

Un dia, els ciutadans de Polàcia anaren a protestar davant del seu Petit Príncep, que administrava el país amb petites lleis: “Volem conservar la parla dels nostres pares i la renda pels nostres fills”, que li digueren. I el Petit Príncep passà el llarg pont penjant que el separava de l'altiplà i anà a veure el Capítost d'Osbòrnia i li va dir: “Si ens estimeu, respecteu-nos i respecteu la nostra identitat. I si no ens estimeu, deixeu-nos marxar”.

Però la resposta del gran Capítost va ser breu i clara: ni els estimaven, ni els deixarien marxar. I afegí, mostrant les regnes del Poder: “Tot això serà teu si, postrant-te, m'adores”. Però el Petit Príncep no l'adorà.

Llavors, de tots els forats de totes les boques, de totes les eines de so de l'Imperi d'Osbòrnia van sortir veus que blasraven els polacis que no volien fer acte de submissió. I els polacis callaven perquè eren prudents i sabien que aquelles boques que vomitaven bilis podien, si volien, vomitar foc. I es taparen les orelles i es tancaren a la clova tot practicant l'estratègia del caragol. I s'endinsaren pels camins de la pròpia estima i l'esperança en un futur millor.

I el Petit Príncep que governava Polàcia exhortà el poble a obrir túnels a les muntanyes que els separaven de les terres del nord, on la gent era